

1a MENCIÓ ESPECIAL

Obra : 420 Cartes a un vell poeta (Joan Margarit)

Autor: JORDI ARANDA GRIJALBA

CARTES A UN VELL POETA

Hi ha poques coses tan dignes i pures com l'exili voluntari. Evadir-se quan un ja n'ha tingut prou del bullici de la ciutat, el seu ritme esfereïdor i vol respirar aire fresc en llibertat i harmonia, resulta del tot encisador. Trencar amb rutines heteroimposades, escapant de la voràgine consumista, per dedicar-nos sense reserves al que ens agrada i ens fa sentir plens, suposa un acte de reafirmació moral del tot estètic i amb cert component romàntic.

És per això, entre altres coses amb les quals no val la pena importunar ara el lector, que vaig prendre la decisió de marxar a viure a un lloc tranquil, aliè a la hipocresia tan característica del món cosmopolita on ningú importa massa a ningú. Deixant enrere el cinisme i les dèries materialistes que tant ens capfiquen avui dia, després de molt intentar-ho, o fingir fer-ho, i bastant estalviar, vaig renunciar a esdevenir qui suposadament hauria de ser dins una societat despersonalitzada on mai vaig sentir tenir-hi cabuda. I exonerat del deure d'haver d'emprar esforços innocuus per encaixar al món, vaig apostar per crear el meu propi món, un on hagués de lluitar per no esdevenir mai un estrany que divaga a contracorrent i expiar culpes.

L'hàbit d'escriure m'ha acompanyat amb relativa intermitència d'ençà que vaig començar a lligar paraules, cercant un sentit a la pròpia existència. Una fuga de la gris realitat, exercida amb més o menys traça per canalitzar neurosis diverses, guarir-me dels meus dimonis, tot fent un sa exercici d'introspecció personal. Simultàniament, la lectura també ha estat el millor refugi en el meu cas, quan la foscor de l'ànima semblava voler engolir-me. D'entre tots els llibres que devorava amb ànsies d'adolescent, guardo un record especial de les "*Cartes a un jove poeta*" de R.M. Rilke. La mútua correspondència entre un consagrat poeta i un

anònim pretendent que l'admira i aspirar a ser-ho, guiat pel consell del primer, em semblava un text fascinant i atemporal. Per múltiples raons que ara no venen al cas, semblava quasi obligat acabar llegint Les "Noves cartes a un jove poeta" de Joan Margarit i endinsar-me en la seva antologia poètica, el seu "Càlcul d'estructures", la seva "Joana". Vaig tenir l'oportunitat de fer com el jove cadet Kappus i dirigir-te unes línies, unes paraules de sincer reconeixement, una tímida invitació per compartir taula una estona i aprendre de tu, de la teva manera de crear textos colpidors, del teu estil únic, però mai vaig gosar. Primer de tot perquè sóc un covard, gandul com el que més, i tímid de mena, especialment això darrer. Tenia una por patològica a no ser prou bo als teus ulls, a haver de presenciar com tallaves les meves pretensions literàries amb quatre mots de dura crítica que em fessin abandonar el meu noble propòsit de ser escriptor. Tan a prop que et tenia, i tan lluny alhora. La de vegades que vaig encoratjar-me a donar el pas, mai amb prou forces, defallint en cada intent ...I tu, mentrestant, seguies guanyant premis, acumulant reconeixements i mencions públiques pels teus mèrits...Inclús van canviar-li el nom a la biblioteca de la vil·la pel teu! I jo cada cop més covard, admirant el poeta des de la penombra de les quatre parets de casa, somiant en trobar el moment de valor per escriure't. I els anys van anar passant, i un bon dia llegint la premsa, m'assabento de la necrològica i em maleeixo per no haver estat capaç d'enviar-la a temps:

Benvolgut Sr. Margarit,

Abans de res, si m'ho permet, voldria donar-li l'enhorabona pel guardó que recentment li ha estat concedit a Xile. Un Pablo Neruda no és pas un premi qualsevol...Vostè no s'enrecordarà de mi, però vam coincidir en un acte privat a la Sagrada Família, farà ja uns anys, on va recitar uns poemes seus, i després, havent acabat l'acte, vaig anar a saludar-lo i vam xerrar uns instants. M'impresiona molt la seva capacitat creativa tant en català com en castellà, sense perdre el sentit ni la rima de cada vers que elabora pels seus poemes. A ull nu pot semblar que no hi hagi una mètrica determinada de vegades i que té una certa predilecció pels versos lliures, però cada vers seu està molt ben travat, ple de significat i les paraules que escull tenen la potència lírica precisa que es

requereix per commoure al lector. Es nota que abans de poeta va ser arquitecte i catedràtic de càlcul d'estructures, si m'accepta la llicència. I volia dir-li que jo també voldria dedicar-me a aquesta apassionant vocació i m'agradaria, en la mesura que li fos possible, que me'n fes cinc cèntims de la seva metodologia pròpia de treball, quan ho trobés escaient, és clar, perquè vertaderament trobo que podria aprendre molt de vostè.

No voldria destorbar-lo més, tan sols volia reafirmar-me en el que ja li he comentat, que admiro molt la seva obra, que el segueixo de fa molts anys, i que tan de bo, amb el pas del temps, sigui encara més reconeguda la ingent herència poètica que deixa enrere.

Rebi una cordial salutació,

Un admirador,

Adéu poeta

Sant Just Desvern, 29 de juny de 2017